

SINT-JAN BERCHMANSCOLLEGE

Wat mij het meest getroffen heeft is Jeanneke. U zal zich natuurlijk afvragen wie is Jeanneke? Jeanneke is een 80-jarige vrouw die hulp krijgt van het Anker. Het anker doet voor haar de boodschappen, enkele klusjes... omdat ze zelf niet in staat is dit te doen. Maar wat mij geraakt heeft is het moment waarop wij, met vier vrienden, bij haar kwamen aanbellen voor een babbeltje. Jeanneke haar gezicht straalde en ze begon meteen heel haar leven te vertellen, over vroeger, het moment waarop ze op televisie is geweest, ... gewoon alles.

Armoede is niet altijd een kwestie van niets willen doen zoals velen denken. De meesten hebben er niets mis voor gedaan maar zijn in een arme familie geboren of hebben een erge gebeurtenis meegemaakt waardoor ze in de put zitten.

Wat mij ook geraakt heeft is dat jongeren die armer zijn stoer doen maar eigenlijk om hulp smeken want het straatleven en het contact met drugs enz. vinden ze zelf ook niets en ze springen wel degelijk op de eerste mogelijkheid om hulp te krijgen.

Wat ik vooral zal onthouden is hoe de arme mensen bij Moeders voor moeders beschaamd waren dat ze moesten bedelen, ze wilden en werden als gewone mensen respectvol behandeld.

Bij Licht en Liefde werd ik ervan bewust dat er in onze maatschappij veel meer mensen zijn dan je denkt die worstelen met een armoedeprobleem. Maar als andere mensen hen steunen en helpen, kunnen ze zich veel gemakkelijker integreren en zich niet overbodig voelen, alsof er niemand om hen geeft. Het heeft mij ook getroffen dat die blinde mensen waarmee we gingen wandelen de moed niet opgeven en zich gelukkig voelen met wat ze hebben.

Bij Poverello trof het me dat je mensen kan helpen en gelukkig maken door zomaar een beetje met hen te praten, eens naar hen te lachen en te vragen of het smaakt.

Ik heb gemerkt dat arme mensen veel meer kleine dingen appreciëren. Ik besef nu dat er veel mensen in Brussel onder armoede lijden. Er kwamen zoveel mensen eten bij Poverello, ook kinderen en jonge moeders.

Toen we met de blinde mensen op stap waren moesten we geblinddoekt rondlopen en ik vond het erg dat wij daarna onze ogen konden openen wanneer we wilden maar deze blinden niet.

Wat mij het meest heeft getroffen is dat ik zo weinig afwist van al die maatschappelijke problemen en nog er nog steeds te weinig over weet. Ik heb geleerd meer respect te hebben voor iedereen door de ontmoeting met de Marokkaanse en de Afrikaanse culturen. Ik heb nu wat minder vooroordelen.

Armoede moet je niet ver gaan zoeken, vaak zie je het juist om de hoek van je straat. We hebben de armoede van dichterbij gezien door het contact met arme mensen en organisaties

die het voor hen opnemen. Ik heb ook geleerd dat het niet altijd gemakkelijk is om anderen te helpen. In de Harmonie was er een oude man die helemaal eenzaam was en bijna blind. Hij leefde helemaal alleen op een kamer. Hij kwam zonder hulp naar het dienstencentrum en toen ik hem zei, aub mijnheer hier is uw soep glimlachte hij naar mij. Verder was er niemand die met hem praatte.